जन्मदेखि पुनर्जन्मसम्म

खड्ग सारु मगर

नाम : खड्ग बहादुर सारू मगर

जन्मस्थान : रामेछाप जिल्ला सुकाजोर-७

जन्म मिति : २०३५/८/१५

श्रीमती : केशरी सारू मगर

छोरा : बासुदेव (हिरालाल) सारू मगर

छोरी : लिसरा सारू मगर

छोरा : जेसम सारू मगर

संलग्नता

श्री भिमेश्वर प्रा.वि.प्रा.शि. ०५२-०५७

मगर भाषा तथा लिपि प्रशिक्षक ०५८

उपाध्यक्ष ने.म.स.जि.का.स. रामेछाप ०५५-०५७

केन्द्रीय सदस्य ने.म.स. के.स. (जनकपुर) ०५७-०६०

उपाध्यक्ष ने.म.स.के.स. (मध्यमाञ्चल) ०६०-०६४

अध्यक्ष नाम खान फेरा ०६२-०६४

महासचिव नेपाल अपा□ समाज ०६४

सहयोग रु. व्यक्तिगत ५०/-

संस्थागत १००/-

पुस्तकको नाम : **जन्मदेखि पुनर्जन्मसम्म**

प्रकाशक : **श्रीमती केशरी सारु मगर**
(सम्पूर्ण शुभचिन्तक तथा संघ-संस्थाहरूको सहयोगमा)

प्रथम संस्करण : २०६४ भदौ

प्रकाशित संख्या : ११०० प्रति

सर्वाधिकार : लेखकमा सुरक्षित

सम्पादन सहयोगी : टेकुमाया सारु मगर

आवरण/ले-आउट : नगेन्द्र लामा (स्याङ्वो), अर्जुन सारु मगर

मुद्रण : पाल्ही छापाखाना
बानेश्वर, काठमाडौं

सहयोग रू. : **व्यक्तिगत ५०/-**
संस्थागत १००/-

9841178881

परिचय

विषय प्रवेश

एक विपन्न परिवार बाबु श्री डम्बर बहादुर सारु मगर आमा दिल माया सारु मगरको कोखबाट मिति २०३४ साल ५ महिना १५ गते रामेछाप जिल्ला सुकाजोर गा.वि.स.वडा नं ७ मा यस धर्तीमा जन्म लिइयो । बुबा पेशाले खेतिपाती गर्ने किसानी भएकोले राम्रोसँग शिक्षा हाँसिल गर्न सकिएन बल्ल तल्ल ल्यस टूसम्मको अध्ययन गरियो । किसानीको बच्चा भएकोले दिन दिनै पढ्न जान पनि पाउदैन थियो । विद्यालय जाने समयमा घरको जरुरी काम मकै रोप्नु पर्ने दिन, रोप्ने मान्छे भएन भने खाना खाएर विद्यालय जान लुगा लगाएर तयार भइसक्दा पनि कपडा फेरेर मकै रोप्न घरमा बस्नु पर्थ्यो । गाई बाखा फुकाउने कोही नहुँदा स्कूल जान छोडेर कापी कलम समातेर कालोपाटीमा लेखेको अक्षर हेर्नुको बदला वन जंगलमा लौरो समातेर गाई वस्तु चराउन जान पर्थ्यो हुन त मकै रोप्न र गाई वस्तु चराउन जान प्रमुख कुरा नभएर विद्यालय अध्ययन गर्न जान प्रमुख हो तर गरिबीको कारणले गर्दा विद्यालय जानुभन्दा पनि माथि उल्लेखित कामलाई प्रमुख ठान्नु पर्ने मेरो वाध्यता थियो । अशिक्षित परिवार त्यसमा पनि आमा शहर बजार यताउति हिडडुल गर्ने काममा अति न्यून गर्ने भएकोले बाहिरी ज्ञान त्यति हुने भएन त्यसैले भन्ने गर्नुहुन्थ्यो, पढेर के हुन्छ पढ्न गएर खाना पाइन्छ र ? जस्ता तीतो अभिव्यक्ति मेरो कानले सुन्नु पर्थ्यो यस्तो अभिव्यक्ति मेरो आमाको अज्ञानताको कारणले गर्दा हो भन्ने मैले ठानेको छु । बाबा चाही खेतिपातीको अलावा घर बनाउने काम अर्थात डकर्मी पनि हुनुहुन्थ्यो, आफूले नपढेतापनि छोरा छोरीले आँखा देख्नु पर्छ, भन्ने मान्यता राख्नु हुन्थ्यो । पढाउनु पर्छ भन्ने भावना मेरो बाबामा भएकोले मैले थोरैधेरै भनौ कक्षा १२ सम्म पढ्न मौका पाएं । ममा जहिले पनि मानिस के कति कारणले गरिबी बन्न पुग्छ भन्ने कुराहरुले मलाई सताइरहन्थ्यो र अन्याय अत्याचारको विरुद्धमा मेरो भावना खहरे खोलाको भेल उर्लिएझैं उर्लिरहन्थ्यो ।

Missing Pages ....